

«Si somniem somnis grans, serem lliures»

written by Jordi Badia Pujol | 4 de desembre de 2017

Això era un dia que la senyora Patrícia Gabancho va ser convidada a anar a un poble petit a parlar. I hi va voler fer un parlament senzill, entenedor, amb un to reposat i plàcid, sense èpica, sense alçar la veu, sense dir una paraula més alta que una altra. La senyora Gabancho, que parlava de Catalunya, va acabar impel·lint l'auditori a lluitar per un ideal:

I què els dic jo a la gent quan vaig per pobles, viles i ciutats predicant, com avui? Els dic una cosa: torneu-vos a ajuntar, torneu-vos a organitzar, treballeu, discutiu, sigueu crítics, debateu i sobretot no deixeu de somniar.

Paraules de revolta i d'il·lusió en un moment de desvetllament. Era l'any 2011, en el primer Onze de Setembre de la presidència d'Artur Mas. Feia un any i poc del 10-J i faltava un any per a la primera diada multitudinària. I en aquell entremig, Patrícia Gabancho va venir a Callús, el dia 10 de setembre, a parlar i, en acabat, va sopar amb tothom qui va voler-la acompanyar (que fou una bona colla de gent).

Ara, per ganes, us explicaria aquell sopar i, sobretot, la trobada prèvia d'aquesta donassa amb el meu pare, que ella havia entrevistat trenta-cinc anys enrere. Però potser no ve a tomb; ja en parlarem en un altre article, si de cas. Ara, avui, és el moment de llegir les paraules de Patrícia Gabancho. I de veure-li la cara i les mans, i de sentir-li la veu. Heus ací dos minuts mal comptats curulls de mots de coratge i compromís. Dits sempre amb aquell to de veu prudent, calmat. Savi.

Hi ha hagut una pujada de consciència –com crec que no hi

havia hagut en aquest país des de la transició— de la necessitat de tornar a comprometre'ns per la llibertat. De tornar a treballar, pacíficament, democràticament, per la llibertat, amb el mateix èxit que en el moment de la transició, quan la convicció de la gent va portar la democràcia més enllà. I ara ha de ser la convicció de la gent el que porti la llibertat més enllà, en el sentit dels drets nacionals de Catalunya. Per què? Perquè, si no, aquesta Espanya homogènia, centralitzada, xucladora, que, a més, mana més que nosaltres, ens acabarà xuclant l'ànima, ens acabarà xuclant l'energia, ens acabarà desfent el país que a poc a poc es va atribuint. I no és això el que volem. Ni és això el que volem deixar als nostres fills i als nostres néts.

Tenim tots els arguments per a voler ser lliures i tenim tota l'emoció de saber que som continuadors d'un país que ha aguantat mil anys d'història, habitualment amb el destí i l'atzar en contra. Sabem que hi ha països que han patit molt i Catalunya és un d'aquests països. I, malgrat tot, som aquí parlant de Catalunya i jo, venint de Buenos Aires parlant de Catalunya. Aquest és un país que es mereix una sort millor. I ara som en el moment en què, pacíficament i democràticament, podem tenir aquesta sort.

Què dic jo a la gent quan vaig per pobles, viles i ciutats predicant com avui? Els dic una cosa: torneu-vos a ajuntar, torneu-vos a organitzar, treballeu, discutiu, sigueu crítics, debateu i sobretot no deixeu de somniar. Si somniem somnis grans, serem lliures.